

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

# Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΚΙ' Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ ΜΟΥ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΟΛΕΪ

**Π**ΑΕΙ ένας χρόνος πού ήμουν αρραβωνιασμένη με τον Πάωλ Μαριβάλ, έναν ωραίο νέο, κομψό, πνευματώδη, μά πού δέν μου άρεσε καθόλου. Μά κι' ο Μαριβάλ είχε διστάσει πολύ νά κάνη αύτους τούς αρραβώνες, γιατί, έπειδή ήταν πολύ πλούσιος, έκρινε ότι ή διακόσιες χιλιάδες φράγκα τής προίκας μου ήσαν πολύ λίγα. Είχα άποφύγει, βλέπετε, νά του κάνω λόγο γιά τή θεία μου Εύφροσύνη, ή όποία, χήρα και έκατομμυριούχος, γυναίκα τρομερά φοβιτσιάρα παρά τό τεράστιο μπύι της και τό άρκετά ευδιάκριτο μουστάκι της, θησαύριζε άποτραβηγμένη στο μεγάλο ύποστατικό της του Μπερρύ.

Μά ο πατέρας μου πού έπιθυμούσε αύτόν τό γάμο, του μίλησε γιά τή θεία μου και, μόλις ο νεαρός έμαθε ότι ή λαμπρή αύτή γυναίκα θάρχόταν, παρ' όλο τόν τρόπο πού τής προκαλούσαν οι σιδηρόδρομοι, νά ύπογράψη κι' αύτή τό συμβόλαιο τών γάμων μου και νά προσθέση άλλες πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα στην προίκα μου, έσπευσε νά ζητήσει τό χέρι μου και, παρ' όλες τις αντίρρήσεις μου, οι γονείς μου τόν δέχτηκαν γιά γαμπρό τους.

Μένουμε τότε στο Μάντ, σέ άπόσταση είκοσι χιλιομέτρων άπ' τό σταθμό. Η θεία μου ή Εύφροσύνη θάρχόταν τό Σάββατο και ο μνηστήρ μου τήν Κυριακή με τό τραίνο. Μά τό Σάββατο πέρασε χωρίς νά φανή ή θεία μου. Τήν Κυριακή τό πρωί, άπελπισμένοι πειά γιά τή θεία μου, περιμέναμε τόν μνηστήρα μου, όταν ένα άγοραίο άμάξι στάθηκε μπρός στη βίλλα μας κ' ή θεία μου κατάχλωμη, ξεμαλλιασμένη, άνάστατη κατέβηκε άπ' αύτό. Διέσχισε τόν κήπο κλονιζόμενη κ' ήρθε και σωριάστηκε ανάμεσά μας στον καναπέ του σαλονιού. Αναγκαστήκαμε νά τής δώσουμε νά μυρίση άλατα γιά νά τήν κάνουμε νά συνέλθη λίγο.

— "Α, μικρή μου Ελίζα! τραύλισε τέλος. Ός έκ θαύματος γλύτωσα άπ' τόν πιό τρομερό κίνδυνο... "Ω! πόσο δίκιο είχα νά φοβάμαι τά ταξίδια και τούς σιδηροδρόμους! Τί τρομερή περιπέτεια! Όσο τήν θυμάμαι παγώνει τό αίμα μου! Φανταστήτε ότι επί μιά ώρα και πλέον ήμουν κλεισμένη στο ίδιο βαγόνι μαζί μ' έναν τρελλό!...

— Μ' έναν τρελλό;

— Ναι, μ' έναν τρελλό... Έπειδή δέν μόρεσα νά φύγω τό Σάββατο από τό Παρίσι, πήγα σήμερα τό πρωί στο σταθμό του Άγίου Λαζάρου γιά νά πάρω τό έξπρές. Μπήκα σ' ένα βαγόνι και μακάριζα τόν έαυτό μου γιατί βρισκόμουν μόνη μου εκεί μέσα, όταν έξαφνα, τή στιγμή πού ή σειρήνα σφύριζε άναχώρησι, ένας άνθρωπος ώρμησε μέσα στο διαμέρισμα...

Μόλις ξεκίνησε τό τραίνο, άντελήφθην πώς ο συνταξιδιώτης μου δέν ήταν καλά στα λογικά του. Καθώς διάβαζε τήν έφημερίδα του, άνασήκωνε κάθε τόσο τό κεφάλι του κι' έρριχνε λαθραία και φοβισμένα βλέμματα προς τό μέρος μου. Αύτή ή στενόχωρη κατάσταση βάστηξε περισσότερο από μιά ώρα. Σέ μιά στιγμή, καθώς έκανα κάποια κίνηση γιά νά καθήσω πιό άνετα, ο συνταξιδιώτης μου, άνήσυχος, πέταξε ξαφνικά τήν έφημερίδα του.

Σέ λίγο πάλι, καθώς, έπειδή ζεσταινόμουν, θέλησα νά βγάλω τά γάντια μου και νά τά βάλω στην τσέπη μου, τόν είδα νά ψάχνη κι' αύτός τήν τσέπη του ταραγμένος... Και τέλος, όταν άνασήκωσε τό βέλο μου, τόν είδα νά τρέμη σαν έπιληπτικός, νάνορθώνεται άπότομα και νά με σημαδέυη μ' ένα περίστροφο πού είχε βγάλει από τήν τσέπη του, με τά μάτια βλοσυρά.

— Ξέρω ποιός είσαι, άθλιε! μου φώναξε. Μήν κουνιέσαι! Αν κάνης τήν παραμικρή κίνηση πριν άπ' τό σταθμό, θά σέ σκοτώσω άλύπητα...

— Άπόμεινα άφωνη κι' ασάλευτη άπ' τόν τρόπο μου. Δέν βρήκα καν τή δύναμη νά ύψώσω τό χέρι μου ως τό κουδούνι του κινδύνου. Κι' έτσι, ύπό τήν άπειλή του περιστρό-

φου αύτου του τρελλού, τελείωσα τό έφιαλτικό εκείνο ταξίδι. Αν βαστούσε δέκα λεπτά ακόμη, θά πέθαινα από τόν τρόπο μου,

»Τέλος τό τραίνο λιγότεψε τό δρόμο του και στάθηκε. Εκείνη τή στιγμή ο τρελλός κατέβασε τό όπλο του. Δέν ξέρω πώς τά κατάφερα κι' άνοιξα τήν πόρτα. Πήδησα έξω, έτρεξα στην έξοδο του σταθμού και μπήκα, τρέμοντας σύκορμη, σ' ένα άμάξι...

Καθώς ή θεία μου τελείωνε τή διήγησί της, χτύπησε τό κουδούνι τής έξώπορτας. Ήταν ο μνηστήρ μου. Άφήνοντας τή θεία μου κοντά στους γονείς μου, κατέβηκα νά του άνοιξω. Ο μνηστήρ μου μπήκε μέσα.

— Άργησα νάρθω, μου είπε άμέσως με φωνή κομμένη, γιατί ως έκ θαύματος γλύτωσα από ένα τρομερό κίνδυνο πού διέτρεξα στο τραίνο!... Δέν διάβασες στις πρωινές έφημερίδες ότι χθές ένας κακούργος δολοφόνησε μιά πλουσία κυρία στο τραίνο τής Λυόν γιά νά τή ληστεύση;

— Ναι, τό διάβασα, του άπάντησα. Έ, λοιπόν;

— Έ, λοιπόν, σήμερα τό πρωί, μέσα στο βαγόνι του τραίνου βρέθηκα άντιμέτωπος μ' αύτό τόν άθλιο!

— Είνε δυνατόν;

— Ναι, είνε όπως σου τό λέω. Στην αρχή, αν και είμαι από χαρακτήρος δυσπιστος, δέν τόν ύποψιάστηκα καθόλου, γιατί ο άπαίσιος αύτός κακούργος είχε λάθει τά μέτρα του και είχε μεταμορφωθή σέ γυναίκα,

»Τυλιγμένος σ' ένα σάλι, έκρυβε κάτω από ένα βέλο τά χαρακτηριστικά του προσώπου του. Μά καθώς διάβαζα στην έφημερίδα μου τήν παράγραφο άκριβώς πού περιέγραφε τόν δολοφόνο, πρόσεξα ότι ή συνταξιδιώτισσά μου είχε, όπως κι' αύτός τεράστιο μπύι. Αυτό μ' έβαλε στις πρώτες ύποψίες. Έπειτα έβγαλε τά γάντια της κ' είδα άντρίκια χέρια. Κατόπιν άνασήκωσε τό βέλο της κ' είδα πώς είχε μουστάκι... Δέν ύπήρχε πειά καμμιά άμφιβολία... Γι' αύτό όταν ή συνταξιδιώτισσά μου ή μάλλον ο άπαίσιος κακούργος έβαλε τό χέρι του στην τσέπη του γιά νά βγάλη άσφαλώς τό μαχαίρι του και νά με σφάξη, έγώ, πιό γρήγορος άπ' αύτόν, τράβηξα τό περίστροφό μου και τόν σημάδεψα. Η άποφασιστική μου στάσις τόν έκανε νά χλωμιάση από τόν τρόπο του κι' ούτε σάλεψε πειά. Μόλις όμως τό τραίνο σταμάτησε, πήδηξε έξω και χάθηκε μέσα στο πλήθος. Πήγα στην άστυνομία νά τόν ψάξω, αλλά ούδείς τόν βρήκε. Άπό τήν έφημερίδα έμαθα ότι ο κακούργος είχε φεύγει από τό Παρίσι, νάνορθώνεται άπότομα και νά με σημαδέυη μ' ένα περίστροφο πού είχε βγάλει από τήν τσέπη του, με τά μάτια βλοσυρά.

μία όμως και τ' άνέφερα όλ' αύτά — αυτό άκριβώς με χάσασα — κι' έλπίζω πώς δέν θ' άργήσουν νά συλλάβουν αύτό τόν άθλιο.

— Τόν συνέλαβαν κιόλας, του άπάντησα διατηρώντας με δυσκολία τήν ψυχραιμία μου, και σας περιμένουν γιά νά σας φέρουν σ' άντιπαράστασι μαζί του.

Και χωρίς άλλη έξήγησι, ώδήγησα τόν ξαφνιασμένο μνηστήρα μου στο σαλόνι.

Η θεία μου πετάχτηκε άμέσως άπάνω με φρίκη μόλις τόν είδε, κι' εκείνος άπόμεινε στήλη άλατος όταν τήν είδε. Τότε έγώ, σκάζοντας σ' άκράτητα γέλια, έκανα τις συστάσεις:

— Θεία Εύφροσύνη, ο τρελλός σας!... Κύριε Μαριβάλ, ο δολοφόνος σας...

Φανταστήτε τί έπηκολούθησε.

Ο θεία μου, πού θά μπορούσε νά συχωρέση τόν Μαριβάλ γιά τήν τρομοκράτηση στο τραίνο, δέν μόρεσε νά τόν συχωρέση γιά τήν είχε πάρει γιά άντρα... και τί άντρα μάάλιστα...

Εκείνος πάλι, καταλαβαίνοντας πόσο δύσκολο ήταν νά δώση έξηγήσεις, τώσκασε ά λά γαλλικά... Δέν θά σας διηγηθώ πώς ο ύποψήφιος αύτός σύζυγός μου έφυγε άπ' τό σπίτι, γιά τήν έξέχασα νά τόν συνοδεύσω. Κι' έτσι, χωρίς καμμιά θλίψη, ξέφυγα κι' έγώ ή ίδια, όχι από τόν κίνδυνο, αλλά από τόν έξευτελισμό νά παντρευτώ ένα δειλό...



— Άργησα νάρθω, μου είπε ο μνηστήρ μου, γιατί ως έκ θαύματος γλύτωσα από ένα τρομερό κίνδυνο...